

у истраживању наше прве домовине и наших најранијих дана“.

По нашем мишљењу аутор је већ тиме учинио грешку што је наведену песму узео као исходиште своје студије, јер та песма на први поглед изгледа као песма полуобразованог човека, који је читао разне историје и начинио песму те ју пустио у народ. Због тога било би сувишно говорити о палеоетнолошким моментима у тој песми, јер цела ствар пружа научно непоуздану базу.

Даље тврди писац, да је име Срб први употребио Херодот 250 г. пред Хр. (sic!) иако не за народ; за њим такође (50 г. пре Хр.) Страбон, Плиније и Птолемеј. Тако су наведени још многи извори средњег века, у којима се налази српско име у разним варијантима тамо до Зонаре и Ане Комнене. То је све учињено на начин, као што су писали наши историчари пре стотину година. Па кад се већ доводи Херодот и Страбон у везу са српским именом, зашто онда писац не наводи дотичног места и зашто га не појасни?!

Даље говори писац о Будинима, Словенима, Антима, Спорима, Венедима, Скитима и Сауроматима, Трачанима, Илирима, али све то на један конфузан и некритичан начин, да се мора читаоц питати, шта је аутор уопште хтео да постигне? Данас кад имамо К. Јиречека, Ст. Станојевића и Јована Радонића, који су критичким духом и пажљивим оком проучили српску давнину, писати овакво дело и на овакав начин, значи изазивати отпор и нерасположење код и мало историјски верзираног читаоца.

Књига Ж. Петковића написана је без научне методе и без праве критике извора. Н. Н.

Madame de Vaux-Phalipau, Une Venise verdoyante. La Blota Lusacienne. (Éditions des «Amis de la Pologne»; Paris 1927.)

Za Benjamina med slovanskimi brati, za Lužiškega Srba, je nastalo po vojni večje zanimanje tudi v Zapadni Evropi. Kljub naporom raznih politikov se na žalost ni posrečilo, da bi se vprašanje Lužice spravilo pred mirovno konferenco in tako Lužičani danes ne samo, da niso svobodni, temveč še vedno nimajo avtonomije. Širšo francosko in mednarodno publiko je zanje zainteresiral Belgijec Auguste Vierseet, ki je l. 1923. izdal v Bruxellesu knjigo: Un peuple martyr. La question des Wendes (Serbes de Lusace) devant l'opinion publique. Knjigo, ki obravnava izčrpno politični in kulturni položaj Lužiških Srbov, zelo priporočam vsakemu, ki se zanima zanje. Krasi jo več barvanih slik narodnih noš. (J. Lebègue & Cie, Éditeurs, 36, rue Neuve, Bruxelles.) V »Revue Anthropologique«, glasilu Mednarodnega antropološkega instituta, sta izšla v zadnjih letih dva zanimiva članka o Lužici. Prvega je napisal g. Jean Bourgoïn, ki je obenem tudi velik prijatelj Jugoslovenov ter se že ponovno mudil v Sloveniji. Naslov mu je »La Lusace devant l'histoire (št. 7., 8., 9. iz 1925), drugega pa Madame de Vaux-Phalipau »La situation scolaire en Lusace« (št. 1.—3. iz 1926). Nedavno pa je izšla od iste pisateljice, ki je članica odbora pariškega društva »Prijateljev Lužice« (Les Amis de la Lusace) zgoraj omenjena brošura o Lužiški Bloti, ki jo bolje poznamo pod nemškim imenom Spreewald. V tej brošuri ne opisuje pisateljica samo splošnih vtisov iz tega napol pozabljenege slovanskega kota Srednje Evrope, temveč nas tudi seznanja z lužiškimi narodnimi pripovedkami, z življenjem doma in na prostem, kakor tudi z zanimivimi, prastarimi ženitovanjskimi običaji. Dr. Pavel V. Brežnik.